

Думи на утеха за пандемията

· АРХИМ. ЗАХАРИАС (ЗАХАРУ) · 19/03/2020

Мнозина са объркани, други изпаднаха в паника заради заплахата от епидемията от коронавирус, която се разпространи в целия свят. Но си мисля, че не бива да е така, защото каквото и да допуска Бог спрямо нас, Той го прави от любов. Богът на християните е добър Бог, Бог на милостта и любовта, Който възлюби човека. Бог ни е създал от недрата на Своята любов, за да сподели с нас Своя живот и дори Своята слава. Когато паднахме в греха, Той позволи на смъртта да влезе в живота ни отново заради любовта Си – за да не обезсмъртим своята греховност, а да търсим пътя на спасението. Въпреки, че паднахме, Бог никога не престана да се грижи за нас – не само с материални блага, за да поддържа живота си; Той изпрати пророци и праведници, които подготвиха пътя Му, за да може Той да дойде, да разреши нашата трагедия и да донесе вечно спасение чрез Кръста и Възкресението на Своята невъобразима любов. Той дойде и взе върху Себе Си проклятието на греха и ни показа Своята любов до край – „...понеже бе възлюбил Своите, които бяха в света, Той ги възлюби докрай“ (Иоан 13:1). Всичко, което Бог извърши – когато ни създаде, когато ни даде блага, за да поддържа света, когато подготви Своя път за идването Си на земята, когато дойде в плът и изкова нашето спасение по такъв невероятен начин – всичко това Той извърши от любов. Неговата любов е безмерна. Той ни спасява и е

толкова дълготърпелив спрямо нас, очаквайки ни да достигнем до познание на истината (1 Тим. 2:4) и да принесем истинно покаяние, за да бъдем с Него във вечността.

И така, на всеки етап от Своята връзка с човека, нашият Бог показва само любов и милост, която е „по-добра от живота“ (Пс. 62:4); добротата е Негова природа и Той върши всичко за полза и спасение на човека.

Дали когато Той дойде отново да съди света, това ще бъде друг Бог? Няма ли да бъде същият добър Бог, Бог на милостта и любовта, Който обича човека? Нека сме сигурни, че един ден ще се изправим не пред друг Бог, а пред Този, Който ни сътвори и спаси. И Той ще ни съди отново със същата милост и любов. Затова и не бива нито да изпадаме в паника, нито да се колебаем, защото същият Бог ще ни посрещне в отвъдното и ще ни съди със същата доброта и състрадание. Някои се страхуват, че е дошъл последният им час. Епидемията от коронавирус има и положителна страна, защото ни се дава кратък срок – няколко седмици – в които можем да бъдем смъртоносно поразени. Следователно, можем да посветим това време, за да се подготвим за срещата си с Бога, така че нашият край да не дойде неочаквано и да ни заvari неподготвени; вместо това имаме възможност да изпитаме целия си досегашен живот всеки път, когато заставаме в молитва – както с благодарност до край за всичко, което Бог е направил за нас, така и с покаяние, търсейки прошка за нашите прегрешения. Нищо не може да ни навреди с такъв Бог, Който допуска всичко от любов. Просто трябва да не преставаме да благодарим до самия си край със смирена молитва на покаяние и за прошка на греховете ни.

Що се отнася до мен, тази епидемия ми помага. От много време копнея да намеря отново молитвата, която някога имах и с която да мога да преразгледам целия си живот от раждането си до сега, благодарейки на Бога за Неговите дарове – за които знам и за които не знам; молитва, с която да мога да видя живота си, каейки се за всичките си грехове и прегрешения. Чудно е да можеш да прегледаш целия си живот в молитва, изваждайки всичко пред Божия взор с молитвено усърдие. В такива моменти усещаш, че животът ти е изкупен. Затова и тази ситуация наистина ми помага. Не се паникьосвам; вместо това се съкрушавам заради греха си (Пс. 37:19).

Нека виждаме благостта на Бога във всичко, което се случва днес. Светите отци са виждали Неговата любов. Подобна епидемия е имало през 4-ти век в Египетската пустиня. Епидемията покосила повече от една трета от монасите и отците казвали вдъхновени, че „Бог събира жътва от светци за Своето

Царство“; те не изпаднали в униние. Сам Бог говори в Евангелието за последните дни – за изпитанията и трудностите, през които светът ще премине преди Неговото Второ пришествие. Но в Неговите думи не намираме нито заплахата, нито мрачна тъга. Господ, Който се е молил в Гетсиманската градина с кървава пот за спасението на света, казва, че когато видим страховитите неща, които ще предшестват Неговото Второ пришествие, трябва да вдигнем глави с вдъхновение, защото те напомнят, че спасението ни е близо (вж. Лука 21:28). Някои казват: „Защо Бог не помогне сега?“ Но точно помагачата Му десница виждаме тук. Той желае и помага за нашето спасение „много пъти и по много начини“ (Евр. 1:1); „Моят Отец досега работи, и Аз работя“ (Иоан 5:17). Този вирус може би е един от инструментите, които Бог използва, за да върне мнозина в себе си и ги приведе към покаяние; да пожъне много подготвени души за Своего вечно Царство. Затова и онези, които се предават на Божия промисъл ще допринесат за своето собствено благо: „На ония, които любят Бога и са призвани по Негова воля, всичко съдействува към добро“ (Рим. 8:28).

И така, няма място за мрачно отчаяние. Нито пък трябва да се съпротивяваме на мерките, които правителството прилага, за да ограничи разпространението на заразата сред повече хора. Погрешно е да тръгваме срещу властите. Трябва да правим това, което ни казва правителството, защото те не искат от нас да се отречем от вярата си; искат от нас само да вземем мерки за благо на всички ни, така че да отминем това изпитание – и всичко това не е неразумно. Някои възприемат всичко прекалено фанатично, вдигат хоругви и възприемат роли на мъченици и изповедници. За нас няма съмнение – трябва да покажем покорство спрямо разпорежданията на правителството. Не е честно да не го направим, защото, ако се разболеем, ще хукнем първо към държавните болници и държавните лекари ще бъдат тези, които ще поемат отговорност за нашето лечение. Защо тогава да не ги послушаеме?

Това е Христовият етос, който Бог ни показва в Своя живот на земята. Това е и апостолската заповед, която получихме: „Напомняй им да се подчиняват и покоряват на началства и власти, да бъдат готови за всяко добро дело, никого да не хулят, да бъдат не свадливи, а тихи, и да показват всяка кротост към всички човеци“ (Тит. 3:1,2); „Подчинявайте се на всяко човешко началство, заради Господа: било на цар, като на върховна власт...“ (1 Петр. 2:13). Ако не се подчиняваме на управниците, които не искат от нас много, как бихме се покорили на Бога, Който ни е дал Божествен закон, много по-съвършен от всеки човешки закон? Ако спазваме Божия закон, ние сме над

човешките закони, както казват апологетите от 2-ри век във времената на Римската империя, която преследвала християните. Забележително е да видя, че в страната, където живея, Обединеното кралство, футболистите показаха точно такова разбиране и различаване – те бяха първите, които се отеглиха от своята дейност с покорство спрямо насоките на правителството за профилактични мерки. Би било тъжно за нас вярващите, ако не успеем да бъдем на нивото на футболистите и не покажем същото покорство спрямо управниците, за които Църквата ни се моли на всяка Литургия.

Ако поискат от нас да спрем църковните служби, нека просто се подчиним и да благословим Божия промисъл. Между другото, това ни припомня и за старата традиция на отците в Палестина – по време на Великия пост, на Сирна неделя те отивали в пустинята за 40 дни без богослужение; там те постели и се молели, за да могат подготвени да се върнат на Връбница, за да участват в богослуженията в Страстната седмица и на Възкресение Господне. Така и днешните обстоятелства ни принуждават да живеем по начин, познат от древност в лоното на Църквата. Принудени сме да живеем по-исихастки живот – с повече молитва, която ще компенсира отсъствието на Светата Литургия и ще ни помогне да отбележим с повече желание и вдъхновение Страстите и Възкресението на нашия Господ. Така ще превърнем заразата в триумф на исихазма. Във всеки случай, каквото и да допусне Бог в живота ни, то ще бъде от Неговата любов и грижа за добруването на човека, защото Бог не иска Неговото творение да бъде увредено по никакъв начин.

Разбира се, ако бъдем лишени от Света Литургия за по-дълго, трябва да го понесем. Какво получаваме на Литургията? Причастяваме се с Тялото и Кръвта Христови, изпълвайки се с Неговата благодат. Това е голяма чест и полза за нас, но ние можем да получаваме благодатта по много други начини. Когато практикуваме умната молитва, пребиваваме в Присъствието на Бога, а умът ни слиза в сърцето, призовавайки святото Име на Христос. Божественото Име ни носи благодатта Христова, защото е неотделимо от Неговата Личност и ни води в Неговото присъствие. Това присъствие е очистващо от прегрешенията и греха, то обновява и просветлява сърцето ни, така че там, в сърцето, да поникне образът на Христос Спасителя.

Ако се случи така, че да не можем да празнуваме Възкресението, нека си спомним, че всяко докосване до Христос е Възкресение. Получаваме благодат в Светата Литургия, защото Господ Иисус Христос присъства в нея; Той осъществява тайнството и Той бива преподаван на верните. Но когато

призоваваме Името Му, влизаме в същото присъствие Христово и получаваме същата благодат. Следователно, ако бъдем лишени от Литургията, винаги имаме Неговото Име и не сме лишени от Бога. Нещо повече, имаме Неговото Слово, особено Евангелието. Ако Словото Му обитава непрекъснато в сърцата ни, ако го изучаваме и се молим с него на устните си, то се превръща в наш език, с който говорим на Бога както Той ни говори; така ще имаме отново благодатта на Господа. Защото Неговите думи са думи на вечен живот (Иоан 6:68); същото тайнство се случва и ние получаваме благодатта Му и се освещаваме.

И още нещо. Всеки път, когато проявим благост към брата си, Бог се радва. Той зачита нашите добри дела като сторени в Негово Име и ни възнагражда. Показваме благост към брата си, а Бог ни дава Своята благодат. Ето още един начин, по който можем да живеем в Божието присъствие. Можем да получим благодат от Бога чрез пост, даване на милостиня и всякакви добри дела. Така че, ако сме принудени да избягваме струпвания на хора в храма, можем да бъдем съединени духом в тези свети добродетели, които Тялото Христово, Църквата, добре познава и които запазват единството на верните с Христа и един с друг като членове на Едното Тяло.

Всичко, което правим за Бога е Литургия, защото делата ни по Бога ни водят по пътя към спасението. Литургията е велико събитие в живота на Църквата, в което верните имат възможност да заменят своя малък живот с безграничния живот на Бога. Но нека не забравяме, че силата на това събитие зависи от подготовката ни за него – чрез всички неща, които споменахме – молитвата, добрите дела, поста, любовта към ближния, покаянието.

И така, скъпи братя, сега не е необходимо героично изповедничество спрямо правителството заради профилактичните мерки, предприети за благото на всички ни. Нито пък трябва да се отчайваме, а по-скоро нека мъдро да търсим пътища, за да не загубим живото си общение с Личността на Христа. Нищо не може да ни навреди; просто трябва да сме търпеливи за известно време и Бог ще види нашето търпение, ще премахне всяка пречка и всяко изкушение – и отново ще видим зората на дните на радостта, и отново ще празнуваме общата си надежда и любов в Христа Иисуса.

pravoslavie.bg